

Jan Juhaňák

Surikaty

Kdesi na jihu Afriky, několik metrů pod zemí, zasedla k večeři početná surikatí rodina. Protože se všichni sešli při zvláštní příležitosti, stala se z obvyklé skrovné večeře úplná hostina. Na talířích byly navršené kobyly, v mísách čerstvé cibulky a kořínky a stůl se přímo prohýbal pod váhou černého štíra. Surikata Mala, matka rodiny, se ujala slova: „Jak všichni víte, vaši tři nejmladší sourozenci dorostli a zítra ráno se vydají do světa. Jejich úkolem bude najít odpověď na těžkou otázku. Any, Tigliku a Dompe, předstupte před svou rodinu.“ Any, malá surikatí holčička, a její dva bratři, Tiglik a Domp, se nejspíše postavili vedle své mámy. „Vaším úkolem bude, jak se na velké surikaty sluší, zodpovědět tuto otázku: co je pro surikatu nejdůležitější? Budete na to mít čas od zítřejšího rozbřesku až do soumraku. A teď se všichni pusťte do jídla! A nepřejezte se pavoučích nožiček, ať se vám nezdá o Atumanovi!“

Tiglikův příběh: Brzy ráno, když byl ve vzduchu ještě cítit chlad noci, otevřel Tiglik očka, protáhl se, zív, odhalil přitom své krásně ostré zoubky, a vylezl z nory ven. Věděl, že ho dnes čeká asi nejvýznamnější úkol

jeho života – zjistit, co je pro surikatu nejdůležitější. Už nad tím přemýšlel v noře, než usnul. Mohlo by to být jídlo? Nebo pití? Co teplo nory? Když se nějaká surikata zatoulala, hrozilo jí umrznutí. A venku se navíc toulali dravci. Je docela možné, že odpovědí by mohla být skutečně nora... Tiglik se rozloučil se strýčkem Afarem, který držel stráž u jejich nory, a vydal se na cestu. Opatrně se vyhýbal velkým kamenům, za kterými by se mohlo skrývat nebezpečí, hledal úkryt v šeru pod stromy a nespouštěl oči z oblohy, kde přebývali pernatí dravci. Jak tak šel, začal ho trápit hlad a žízeň. Zavětril a ucítil ve vzduchu vůni vody. Postavil se na zadní a spatřil úzký potůček. S radostí se k němu rozběhl. Vůbec si nevšiml, že ho pozoruje pár hladových očí. „Kampak jdešš, ssurikatí mládě?“ ozvalo se kousek od Tiglika. Tiglik se vylekaně otočil. Nejdříve si všiml rozeklaného jazyka, který kmital ze strany na stranu, a pak dvou velkými očmi, které si ho upřeně měřily. A pak uviděl celého hada, zlověstnou kobru kapskou, vyhrřívala se na sluníčku. „Nikam,“ vyhrkl rychle Tiglik. „Jen tudy procházím.“ – „A kdepak je zbytek tvé rodiny?“ zeptala se kobra úlisně. „Ehm, čeká na mě u potůčku.“ – „Opravdu?“ usmála se kobra a odhalila dlouhé, jedovaté zuby. „Zrovna jsem u potůčku byla, je tam pussto a prázdno, ani jedna ssurikata. Nehledášš ty náhodou odpověď na otázku, co je pro ssurikatu nejdůležitější? Pojd' blížš a já ti to poššepťám.“ – „Ne, děkuji, na to musím přijít sám,“ vykotal Tiglik a chtěl utéct. Náhle se však had vymrštil, čelisti

se hrozivě rozevřely a smyčky hadího těla se odlepily od země. Tyglik však už nestál tam, kde před chvílí. Rychle uskočil, obrátil se a pelášil pryč, co mu nožky stačily. Když už nemohl, schoval se do veverčí nory a třásl se tam hrůzou. Kdybych byl jen o trochu pomalejší, pomyslel si, byl by ze mě kobří oběd. Nejdůležitější je tedy obratnost, rychlost a síla, bez té nemá surikata šanci přežít. Tyglik byl spokojený, že našel odpověď na otázku, přečkal v noře celý den, a teprve když začalo zapadat slunce, zamířil domů.